

да су му они дужни 90.000 гроша. Премда му је општина одговорила како је она њему све исплатила, опет он заповеди да му се доведе Иванко Кујунџија, и натера га да направи печат, испише имена и напише облигацију како му је санџим раја дужна. Лесковачки паша остао је на свом месту још годину дана, и као пре тражио је порезу. Ал на један пут и нишки паша објави, како хришћани нису дали ни једне паре данка за целу ту годину, и како султан од њих тражи 500 каса (250.000 гроша). Бедна раја кроз плач му је говорила, да они сваки дан дају разне порезе, али то не помаже, и они опет плаћају. Ми не би жалили да и последњу пару унесему у хазну премилостивог султана кад би знали да би остали у миру. Али на против и трпимо велике невоље, и већ смо издали све што смо имали.

Пре неког доба дође паша у Лесковац, а одатле пође у шетњу у село Винарце и сабрав пуно девојака до по ноћи играо је и сам с њима, а заједно с њим Исмаил-паша и многи други Турци.

Ми би све то отрпели, али наши албански бегови гледајући шта ради паша, они се још више осилили. Јер не само што се скитају по селима и при моравају да се праве игре него још силују жене и девојке, а у селу Бугарици сикиром убише једног младог човека за то, што је хтео да брани своју сестру, коју су силовали. И то још није доста: они убијају људе по дућанима из пушака, нашу стоку мешају са својом, а кад ми дознамо и затражимо своју стоку, они нам прете сикирама, ако се само усудимо ма што даље говорити. Ко има новаца тај ако му скот пропадне може опет да спасе свој живот, а ко нема новаца, тај мора да ћути, или да бежи куд зна, или да изгуби главу.

Који пут се Албанци сваде с пашом и пођу стотинама у Ниш као бајаги да се бију с њим, а кад овамо они зађу по селима да се часте, и чине свакојака насиља и на путу пљачкају трговце.

Догодило се опет да је један *Бугарин* пошао на рад у виноград са својом кћери од 14 година, а шест Албанца нападну на њих, оца свежу, а девојку одведу